

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 68.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366664208/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Lad mig først see lidt endnu – sagde Arnold bønlig og kunde ikke rive sig bort fra det fortryllende Billede. – Ogsaa et Blik endnu paa dette – vedblev han og pegede paa Moderen med de to Børn paa Skjødets – det er formodentlig et Slags Allegorie, men Allegorier kan jeg ikke lide for min Døds, jeg forlanger heller ingen Forklaring derover. Siig mig kun hvem den dunkle Figur er der i Baggrunden med Dolken og Masken; det skal vel være Melpomene; men hvorfor ligner Masken min skønne Grevinde? og hvorfor har Moderen det ængstelige Blik og de to ligestore Børn? thi det skal dog vel være en Madonna? jeg vilde idetmindste ønske, hun var det; Intet uden den skønne Cordulas Blik kan drage mig bort fra dette fromme moderlige Aasyn . . .»

«Men kom dog! – raabte Floristan – dersom De dvæler et Øieblik endnu, seer De aldrig den skønne Cordula meer . . .»

«Hvorledes? du vil bringe mig til hende, velsignede Yngling – raabte Arnold og faldt Floristan om Halsen – før mig hvorhen du vil, jeg følger dig strax. Men det er sandt, den forrykte Gamle maa jeg dog først lukke ud, ellers hungrer han jo ihjel derinde – bic lidt, jeg kommer strax igjen.» – Derpaa løb han tilbage i den mørke Gang, for at lukke den Gamle ud af Hvalvingen; men forvildede sig i Mørket og kunde ingensteds finde nogen Dør. Der faldt nu ogsaa adskillige underlige Tanker ham ind, om hvo det Gjenfærd kunde være, han havde holdt for sig selv, og hvo han selv igrunden var, siden hans Billede hang tilsøret mellem Konger og Fyrster. –

«Det er forsildig – lod nu Floristans Stemme efter ham – vogt dig for Melpomene! hun kommer.» Hvad skal nu den Snak betyde – tænkte Arnold – at bede en Digter vogte sig for den tragiske Musa – jeg veed jo dog, Muser og Graner ingen Skade gjør os nuomstunder; men kunde jeg kun finde den forhexede Dør! –

Endelig fandt han Døren, og da han traadte ind i Hvalvingen, saac han den ulykkelige Gamle, bleg som en Doende, med sønderrevne Klæder og afrevne Haar, knæle ved Sengen og bade Blodpletterne paa Lagenet med sine Taarer, medens han bestandig gned derpaa og mumlede nogle uforstaaelige Ord. – Dette Syn bevægede Arnold til Medynk. «Fortviv ikke, Gubbe! din Synd kan vel tilgives dig» sagde han og lagde Haanden paa det isgraa blødende Hoved. Da reiste den Gamle sig, saac paa ham med et underligt Smil og mikkede: «I vil ikke lade eders høie Blod komme over mit Hoved – sagde han – nu vel,

saa kom da, jeg vil gjøre Alting godt igjen og heller ikke lenger forholde Jer hvad Eders er med Rette.» Derpaa gik han hen til Panelet, hvor en hvid Rose var malet, der trykte han paa en hemmelig Fjær og der aabnede sig et lille Skab i Muren. Deraf udtog han en kort Stav, og gav Arnold den i Haanden, tog en Kappe frem og hang den over hans Skuldre, og satte endelig Noget paa hans Hoved, som han ikke ret kunde skjælné hvad var. «Gak nu med Fred – sagde Gubben – og glæd Jer i eders Herlighed! nu maa Prindsessen gjøre ved mig hvad hun vil; jeg er saa alligevel i hendes Kløer; men naar jeg farer til Helvede, kan jeg dog trøste mig, at I ikke kommer igjen og kræver mig for eders Skat.»

«Du er fri, Gamle,» sagde Arnold og skyndte sig tilbage til Billedsalen, for der at træffe Floristan igjen og ile med ham til den skjønné Cordula. Men idet han traadte ind i Salen, vare de maalede Konger og Dronninger tilligemed Floristan forsvundne, og hvor hen han vendte sit Blik, saae han kun et eneste Billede, men tusindfold fordoblet, og som rørte sig og levede; det var ham selv, i en prægtig Kongedragt med Scepter og Krone. Han mærkede nu, at alle Væggene vare af det klareste Speilkrystal, som viste ham hans egen herlige Skikkelse, i en uendelig Række af kronede Hoveder, der alle vare Gjentagelser af hverandre. Det var altsaa de Billeder, jeg saae her før – tænkte han – kun mangler her, synes mig, ved den herlige Kongerække, at hver Konge skulde have en deilig Dronning ved Siden, da vilde jeg i dette Billedperspectiv see mig selv og mine Efterkommere i en Herlighed og Glæde, som aldrig skulde have Ende . . . Men nu begynder jeg vist at drømme igjen – vedblev han – hvorledes er jeg blevet Konge? det er dog vel aldrig igjen et Kapittel i mit Eventyr, som jeg nu maaskee sidder hjemme paa mit Tagkammer og skriver? – Videre kom han ikke i sine Betragtninger, da Døren fløi op, og en prægtig Dame traadte ind, med en Purpurkaabe om sine Skuldre, Guldkrone paa Hovedet, og i hvis deilige Aasyn han ufeilbarlig troede at gjenkjende den skjønné Cordula. «Hvad seer jeg – raabte Arnold og sank for hendes Fødder – Cordula, min Brud, min evig elskede Brud!»

«Din Dronning, hvis du har Mød» – svarede den Skjønné, og der foer som et glødende Straalevæld fra hendes sorte funkende Øine, og tændte en Attraa i Arnolds Hjerter, som han aldrig før havde virkelig følt, men kun leget med i sine Drømme. Det gik ham som Machbeth paa den søksomme Hede, da de rædsomme Søstre bilste